

'Snackbar': neef en nicht met hun oom, de serveerster op de achtergrond.

misbruik

plot van Snackbar al prijs wil geven, maar besluit dat hij het tóch vertelt. "Bij ons is de dader een vrouw: neef en nicht zijn misbruikt door hun tante." Dat ligt niet voor de hand en maakt het voor hen extra moeilijk om het te vertellen. "Het eerste kwartier heeft oom nog geen idee waar het gesprek heengaat. Tante, zijn vrouw, is kort tevoren overleden en hij verwacht een fijne familieënie!"

Serveerster

De omstandigheden staan dus op scherp en het speelt ook nog in een snackbar, met friet en drankjes bestellen en met de serveerster op hoarafstand achter de toonbank. Dat levert spannend spel op. "De voorstelling laat zien hoe hoog de drempel is om erover te praten, maar ze brengen de moed op om het tóch te doen.

"Ze vertellen dat ze steeds maar met hun tante in bad moesten. Het gebeurde altijd als oom naar de snackbar ging en terwijl het misbruik toenam, bleef hij steeds langer weg. 'U kwam een keer onverwacht terug, want u was uw portemonnee vergeten en wij hadden niets aan!', zeggen ze tegen hem.

"Maar ook dan verzint hij een

smoesje: 'Ik dacht dat het een spélletje was!' Zij willen erkenning, dat het écht is gebeurd, maar hij blijft ontkennen."

De voorstelling speelt ook voor scholen en leerlingen volgen ter voorbereiding op hun bezoek aan Snackbar een uitgebreid educatief programma. "Ik denk dat iedere middelbare scholier weleens heeft meegemaakt dat er grenzen werden overschreden. Wanneer sta je op, voor jezelf of voor een ander?"

Ingewikkelde emoties

"Grenzen aangeven bij misbruik is heel moeilijk, helemaal wanneer er een machtsverschil is. Jongeren denken: als een volwassene het doet, zal het wel normaal zijn. De voorstelling laat zien dat het heel geleidelijk gaat en dat er vaak ingewikkelde emoties meespelen. En bovendien, het was ook heel gezellig bij hun oom en tante. Ze hebben er zelf aan meegedaan, en dan denk je dat je ook wel zelf schuldig zal zijn."

Hij vervolgt: "Ik heb geen handvatten hoe jongeren hun grenzen kunnen aangeven, maar ik hoop dat de voorstelling het gesprek opent. We hebben een psychiater gevraagd om het script te lezen en ze was heel enthousiast. Ook helpt ze ons om de

nagesprekken met het jongerenpubliek voor te bereiden. Praten is sowieso enorm goed, dan ligt het op tafel. Ook al geeft de oom niet meer dan een kruimeltje toe, er is tóch opluchting."

Over de acteerstijl: "Ze spelen naturel, dicht bij zichzelf. Het gaat om een realistische situatie en emoties, maar die maken we wél theateraal. Ik stileer de bewegingen, zoals tegelijk opstaan en jas uittrekken. De mis en scene laat beelden zien die een beetje lijken op de schilderijen van Edward Hopper. Humor en een lichte toon zijn ook belangrijk. Ik wil de heftigheid van het onderwerp laten zien, maar het publiek niet met een loodzwaar gevoel laten vertrekken."

Ook is er live muziek van componist Wessel Schrik. Als de repetitie weer doorgaat, zingt de serveerster (Roos Bottinga) een jazzy nummer met de toepasselijke titel *Look away*. Vanachter de toonbank kijkt ze naar oom: "You try to forget, the voice in your head." Aan het slot loopt hij weg, met een grote zak friet in de hand.

Snackbar, vanaf 12 jaar, is te zien van 17 februari t/m 15 april. Zie www.toneelmakerij.nl.

Dans recensie

Gemankeerde Assepoesters en beelden om in te lijsten

Zinderella

Maas theater en dans i.s.m. NITE

★★★★

Een ranke ballerina probeert op de spitten van haar torenhoge plateauzolen te dansen. Een sombere vrouw zet een bordje met de tekst 'Please, love me!' op de grond en een atletische danser scheldt zichzelf uit voor 'Pinda, homo en dombo'. In *Zinderella* dansen de Assepoesters in allerlei varianten voorbij. Ze zijn te kort, te lang, te dik of te dun en dan hebben ze ook nog een pukkel of te veel haargroei op de verkeerde plekken. Doodsbang voor wat anderen van ze vinden en om tekort te schieten, wringen ze zich in de raarste bochten, net als de meeste pubers.

Moniek Merckx vertaalde het Assepoestersyndroom naar een zinderende dansvoorstelling vol schilderachtige scènes. Het bekende sprookje is niet zomaar een beetje

ses die zichzelf met ducttape boven het aanrecht vastplakt. Of de levensgrote boom die van kruin tot wortels vanuit de nok van het theater afdaalt en ook nog water sproeit.

Er zijn niet alleen Assepoesters maar ook stiefzusters die in bolvormige zwarte rokken over het podium schrijden. Hun uitstraling is ronduit angstaanjagend en in de loop van de voorstelling worden het er steeds meer. Er is maar één prins en die stelt weinig voor. Aan het begin van de voorstelling zit hij in zijn luierachtige satijnen broek op de grond en hij propt zijn mond vol snoepgoed. Een danser pakt de gouden kroon van zijn hoofd en de rest van de voorstelling zien we hem niet meer terug.

De muziek is een collage van stijlen, van klassiek orkest en oosterse zang tot technobeats, en ook ritmische composities van allerlei geluidseffecten. Het geeft de voorstelling sfeer en vaart maar soms klinkt de muziek te massief en blijft er voor het publiek te weinig ruimte om de scènes zelf in te kleuren.

Sommige scènes verwijzen direct naar het sprookje, zoals het dweilen van de vloer, het passen van gerafelde baljurken en de voeten die op zoek zijn naar een passende schoen. De meeste scènes zijn beeldend en associatief en prikkelen de fantasie. In de loop van de voorstelling raken de personages sterker uit balans, nemen de tegenstellingen toe en gaat er niemand trouwen. De koets ontbreekt, maar als de fontein gaat sproeien is het waterballet uitbundig.

Anita Twaalfhoven

'Zinderella': perfect getrainde dansers en een uitbundige vormgeving.